

Te weinig dans in tweede DansClick

S. VAN EK

Hoe het gaat bij DansClick weten we na de eerste inmiddels: er is een warming-up en vervolgens krijgen we de keus van dertig Nederlandse theaterprogrammeurs voorgeschoteld. Aan De Lawei in Drachten was de eer de première van de tweede DansClick te verzorgen. Nou ja, première. *Myrrh and Cinnamon* was al in 2004 tijdens het CaDance festival in première gegaan en *More Day More Night* een jaartje later.

Had Leon Giesen, de inleider van de eerste DansClick, nog een warme belangstelling voor het verschijnsel dans, performer Theo Nijland, leek de dans geheel koud te laten. Hij was niet zo lichamenlijk ingesteld, zei hij in zijn conferentie die aan het eigenlijke programma vooraf ging, en bij dans zat toch iedereen maar aan je lichaam. Ook begreep hij niet hoe je door dans kon communiceren. Met taal kon dat wel, dat begreep hij als tekstschrijver, maar met dans?

Gelukkig is er DansClick zouden we kunnen zeggen want daar draait alles om communicatie. Want moderne dans moet af van het elitaire en besloten imago. Daarom gaat een selectie van hoogtepunten de grote schouwburgen af om zo een groter publiek te bereiken. Bovendien krijgt het publiek na de voorstelling de gelegenheid met dansers en choreografen van gedachten te wisselen, want tussen de wereld van de moderne dans en het publiek gaapt al net zo'n grote kloof als tussen burger en politiek.

Wat we te zien kregen was een ingekorte versie van *Myrrh and*

Cinnamon. Dit dansstuk van Roni Haver en Guy Weizman is geïnspireerd op het bijbelboek Hooglied. De kortere versie voor DansClick was nog steeds een fors stuk van ruim drie kwartier. Ik vraag me af of het toch niet te lang was voor de doelgroep, want zo heel boeiend was het zeker niet van begin tot eind. Het mes had best nog in sommige delen gekund.

Het is een wat grillige choreografie met eigenlijk weinig dans op de muziek - allemaal composities van Estlandse componisten - maar met veel bewegingen die ook al weinig correspondeerden met de muziek. Die was er alleen maar voor de sfeer en deed geen dienst om op te dansen, ook niet toen de dansers zelf begonnen te musiceren en te zingen. Dat gebeurde stil zittend.

Haver en Weizman hebben wel gezorgd voor contrasterende delen maar uiteindelijk worden de vele liefkozingen die vaak abrupt weer worden onderbroken toch wat te veel van het goede.

Visueel erg aantrekkelijk oogde de droomfantasie *More Day More Night* van Marta Reig Torres, maar ook zij liet haar drie danseressen meer bewegen dan dansen en ook hier was de muziek maar bijzaak. Leuk waren de effecten van projectie op de reuzenballon en van de belichting waardoor een dubbel schimmenspel ontstond zodat het leek dat de solodanseresses toch met haar twee collega's danste.

Voorstelling: *DansClick*
Plaats: *De Lawei, Drachten*
Belangstelling: 75 bezoekers